

З вікна й по обрію — біжить серсо, —
То перламутр, то — враз — чавунна грізність.
Всі речі — перебільшено виразні —
Зі шкаралущі — й геть — ріка несе.

Сліпучість, що далася без зусиль,
Пішла нутром — світобудови розмах!
Від видимого — тільки дуб старезний
Й гадюка в яблуках з дупла звиса,

Що в небуття останні рештки тягне.
Скрізь ні душі, хоч на всі груди — стогін,
Та де-не-де ще кольоровий бісер

В площинах часу, що давно забувся, —
Самотній торс без ніг і голови.
Синь. З-під ребра — на нитці світ пливе.